

Bence Lajos

Ódaféle az építőnek

*(Az ács-kőműves-poétának,
Makovecz Imrének)*

Nem az építésze a dicsőség,
az Építő az, ki előtt egy
Világ hajol meg,
s mégis, jaj, mindig késve
jön a csoda, beföd mindent
a sás, a moha, de a Kéz
folyton-folyvást gyomlál,
apró fű-gazok után kutat
századok óta, bár
így sem kevesebb a kvóta,
s mégis irtani kell
a dudvát, a kórót, a gazt,
folyton keresni, igazak
között is az Igazt.

Tették ezt mindig is,
– mióta világ a világ –
a bátrak, kik a batyus,
a kátyús világból
a Fényre vágytak,
s tolták a szekeret,
ha megakadt,
napestig verték a vasat,
téglát vetettek, az „új
idők új fáraóinak”.

Mert megszokták már:
ki mint vet,
úgy arat. Csak lángoljon,
csak gyózzön az akarat!
Így épült Noé bárkája is,
s ma is épül, dugig telve
azzal, mi ez új Ararátból
kimaradt... De Jel kell,
s hallottuk a Szót:
a mindig felemelőt,
mindig elhalót.

Jelzés: mely távolba fürkésző
tekintet után réved,
lohol, kutat.

Hajrá,
építők, fel az állványokra,
elfoglalni az „állásokat”,
a falakra fel, fel magasan
a szívvel: ne csak merjünk,
akarjunk is nagyokká lenni!
Föl, föl a tiszta egekig
repülni, lélekben,
kítárva előttünk sarkig
az égi terem...

S ha a falon
Árny rebben, az sem
a véletlen műve, a kunyhók
embere mozdul az ágyban, korán kelő
fajtából volt mindig:
Nézd Vendelt, ahogy
pipázik, s a füstbe réved,
Örzse sikálja odébb a döngölt
falat mésszel, a sarat,
hófehérre, réklíjén megannyi
csipkerózsika-gyöngy,
Hófehérke-mese, rege,
megannyi helyszín,
és színhely, helyiség és
helység, míg elkészül a
tisztaszoba is, feszület
kerül a hitvesi ágy fölé,
s az Isten arca is
felderül, ahogy újra égi
trónján álomba merül...

(A titok-felkattintgató,
végül is
mint ahogy maga az Isten
is Egy, minden végül,
egyre megy.

S ahogy megtelik
a Hajlék Noé előtti
Álmokkal, s benépesül a bárka,
a teremtő is csak legyint,
amint művére letekint:
Nagy az Isten
állatkertje, nagy!)

Áll már a házunk!
Harang(nyelvek) nélkül is hív
magasba nyúló oromzatával
a naparcú Isten.

(Fohász a házhoz:
„egyedül” voltál sokáig,
aztán eljöttek hozzád –
sokan. Megtelt a hajlékká
magasztosuló háznak minden
zegzuga. Lettél az
örökkévalóságnak
Otthona, mindenkié:
Egek felé nyíló folyosó,
S ha elmegyünk, arcunk fölé
hajló szemfedő, koporsó.)

Tornyok hegyén
csillámló napfény,
tollas madarat sért a szellő
szárnya, és fennakad
az ég homályára
szegezett szempár,
hátterét adva a
haragos csillagoknak...

(Jaj, mennyit haragudtunk mi
is egykoron, mennyien haragudnak
ma is!!!
Mennyi, menny nélküli haragos
tekintet, mennyi torral végződő
tivornya volt itt!)

Mert nincs már ki előle
sumák módon
kitérhet, szemét befogja,
ott áll kérelmetlenül:
leigáz, foglyul ejt, lenyűgöz,
a vak tekintetet
ostromolja.
Ha kész a mű, ott belül
is felenged minden, olvad a fagy,
a lélek szárnyalni kezd,
új szelekbe kap a
bárka, a vitorla.
Csak a Gonosznak ne
legyen szolgája soha!
Csillapítsa dühünk,
apassza lázunk, kössön
össze bennünket, múltunkat
a jövőnkkel, elmenőket az
érkezőkkel.

Bence Lajos: Ódaféle az építőnek

